

PEONY

아빠,
나 이 결
혼 안 할래요!

4

ท่านพ่อ
ลูกไม่ยอม
แต่งงาน

홍희수

HONG HEESOO

เขียน

Yuna puck วาด

บทที่ 17

พวกเราจบกันแค่นี้ดีไหมคะ

เมื่อเดินมาใกล้ถึงบริเวณห้องจัดงานเลี้ยง องค์กรชทายาท
ปล่อยมือฉันลงเหมือนเมื่อคราวก่อนและพูดว่า

“ฉันต้องไปแล้ว”

แต่ฉันรีบคว้าข้อมือเขาไว้ได้ทันและเอ่ยถาม

“จะเสด็จไปห้องจัดงานเลี้ยงไม่ใช่หรือเพคะ”

เขามองมาที่ฉันโดยไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อยก่อนจะ
พยักหน้ารับอย่างช้าๆ เมื่อได้คำตอบ ฉันจึงยกยิ้มมุมปากขึ้น
พร้อมกับพูดว่า

“ถ้านั้นเข้าไปด้วยกันเถอะเพคะ”

ทว่าคำตอบที่ฉันได้รับกลับดังขึ้นมาจากทางริเซ่ ไม่ใช่
เขา

“ว่าไงนะ หมายความว่ายังไง”

ในสายตาของเธอ ฉันคงดูเหมือนคนที่เสียสติไปแล้ว
แหมงๆ แต่ฉันไม่อยากจะหลบหน้าเขาอีกต่อไปแล้วนี่นา

ฉันหันไปมองริเซ่แล้วขยับริมฝีปากขึ้นอย่างช้าๆ

“ที่พวกเราได้กลับเข้าไปในงานเลี้ยง เป็นเพราะองค์-
รัชทายาททรงเข้ามาช่วยเหลือได้ทันไม่ใช่เหรอเพคะ นอกจากนี้
องค์หญิงก็ยังทรงเป็นคู่ควงขององค์รัชทายาทในวันนี้ด้วย”

ดูท่าทางริเซ่จะไม่สามารถปฏิเสธสิ่งที่ฉันพูดได้ เธอจึง
กัตรีมฝีปากล่างแน่น ก่อนจะถอนหายใจเบาๆ

“เข้าใจแล้ว เข้าไปด้วยกันก็ได้”

ฉันหันไปมององค์รัชทายาทพร้อมกับเอ่ยถาม

“องค์รัชทายาทก็ทรงไม่ติดขัดอะไรใช่ไหมเพคะ”

เขาพยักหน้าช้าๆ แทนคำตอบ หลังจากได้รับการอนุญาต
จากองค์รัชทายาท ฉันจึงปล่อยมือลง ไม่รู้ว่าเขารู้สึกแปลกที่ฉัน
ปล่อยมือหรือเปล่า ถึงได้ยื่นมือกลับมาให้ฉัน

“ไปกันเถอะ”

แต่แทนที่จะจับมือเขา ฉันเลือกที่จะหันไปมองริเซ่สลับกับองค์รัชทายาทแล้วพูดว่า

“เออละ ถ้างั้นตอนนี้ทั้งสองพระองค์ทรงจับมือกันได้เลยเพคะ”

“จำเป็นต้องทำอย่างนั้นด้วยหรือ”

ริเซ่ทำหน้าที่เหยงกลางพยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วยกับองค์รัชทายาท แต่ฉันไม่สนใจความเห็นของพวกเขาและสร้างยิ้มอย่างใสซื่อ

“เพคะ วันนี้ทั้งสองพระองค์เป็นคู่ควมกันนี้เพคะ”

พอฉันพูดจบ พวกเขาทั้งสองจึงเงยไปสั๊กพักหนึ่งแล้วหันมามองฉัน

เห็นท่าทางของพวกเขาแล้ว ฉันก็ได้แต่ถอนหายใจเพราะเข้าใจได้ในทันทีว่าทั้งคู่ต้องการจะสื่ออะไร

จะไม่ใช่พี่น้องได้ยังไงกัน เหมือนกันอย่างกับแกะขนาดนี้

แต่ฉันเลือกที่จะเก็บซ่อนความคิดในใจเอาไว้และพูดว่า

“ถ้าหากหม่อมฉันเข้าไปในงานกับพระองค์ทั้งสอง ทั้งที่ไม่ได้สนิทสนมกัน มันจะดูแปลกนะเพคะ”

“แต่ว่า...”

“นอกจากนี้แล้ว องค์หญิงยังทรงเป็นตัวเอกของวันนี้ด้วย ดังนั้นการเข้าไปในงานพร้อมกันกับองค์รัชทายาทจึงน่าจะปลอดภัยที่สุดเพคะ เพราะการหายไปจากงานเลี้ยงเป็นเวลานานไม่ว่าจะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม อาจทำให้ถูกจับผิดเอาได้เพคะ”

คำพูดของฉันทำให้ริเซ่ส่งสายตาดันน่ากลัวให้องค์รัชทายาท

ทั้งสองคนแข่งจ้องตากันอยู่สักพักหนึ่ง ก่อนที่องค์รัชทายาทจะถอนหายใจพลางยื่นมือไปให้ริเซ่

“ไปกันเถอะ”

ริเซ่ก้มลงมองมือเขาด้วยสายตาที่เปิดเผยความรู้สึกจนหมดเปลือกเช่นเดียวกับที่มองฉันเมื่อสักครู่นี้ แล้วจึงตอบกลับเสียงเบา

“เข้าใจแล้ว”

แม้ว่าเสียงจะไม่ค่อยเป็นมิตร แต่ก็พอจะสังเกตเห็นได้ว่าใบหน้าที่ของเธอดูผ่อนคลายลงเล็กน้อย ทั้งที่เมื่อสักครู่นี้ยังบึ้งตึงอยู่เลย

ฉันมองดูสองพี่น้องอย่างมีความสุข แล้วจึงเดินตามหลังพวกเขาไป

แม้จะเป็นเวลาตีกลางคืนแล้ว แต่ห้องจัดงานเลี้ยงยังคงสว่างไสวราวกับเป็นตอนกลางวัน และแน่นอนว่าผู้คนในนั้นก็ยังมีชีวิตชีวาเหมือนกับใช้ชีวิตในยามเที่ยงวันเช่นกัน

“องค์หญิงเสด็จกลับมาแล้วนี่”

“เมื่อกี้ทำไมถึงทรงทำเช่นนั้นกันนะ”

แต่ไม่นานนัก พวกเขาก็ต้องปิดปากเงียบสนิทเมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่ข้างองค์หญิง

ไปตามองค์รัชทายาทมานั้นหรือ

ตามข่าวลือที่เคยได้ยินมา ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองพระองค์ไม่ค่อยดีนัก แต่ทว่าใบหน้าขององค์หญิงที่เดินจับมือองค์รัชทายาทเข้ามาในงานเลี้ยงกลับดูสบายใจเป็นอย่างมาก

ต้องมีเรื่องเข้าใจผิดเกิดขึ้นระหว่างทั้งสองพระองค์แน่เลย มีนาถึงได้รับรื้อขนาดนั้น

ไม่ว่าเหล่าชนชั้นสูงจะคาดเดาความสัมพันธ์ของทั้งคู่อย่างไร เบียทริเซก็ยังคงสับสนไม่หาย

ทำไมวันนี้เขาถึงมาช่วยฉันล่ะ แอมยังทำดีด้วยเป็นพิเศษอีก

ถึงจะบอกว่ามาช่วยเพราะจู่เวเลียนเป้านกหวีด แต่เธอเองก็มีนกหวีดเหมือนกัน และแน่นอนว่าเป็นนกหวีดที่แม็กซ์-มิลเลียนให้มาเป็นของขวัญด้วย

เขาวังมาทั้งที่รู้ว่าเป็นฉัน...งั้นหรือ

เบียทริเซชำเลืองมองหน้าากที่พี่ชายต่างแม่สวมอยู่ แวบหนึ่ง

ยามปกติเธอมักจะมองว่าเขาดูเจ้าเล่ห์ แต่พอมีหน้ากากปิดบังไว้อยู่ มันกลับทำให้เธอรู้สึกอึดอัดแปลก ๆ

น่าจะถอดหน้ากากออกได้แล้วนะ...

ในขณะที่กำลังคิดเช่นนั้น สายตาของเธอพลันเหลือบไปเห็นว่าองค์จักรพรรดิกำลังเดินกลับเข้ามาในงานเลี้ยงด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยว

เสด็จพ่อกลับมาแล้ว

ปกติเธอมักจะพยายามอย่างหนักเพื่อที่จะได้อยู่ในสายตาของเสด็จพ่อบ้าง แต่ตอนนี้เบียทริเซ่กลับอยากหลบซ่อนตัวจากสายตาของเขาเสียมากกว่า

เสด็จพ่อทรงทำเช่นนั้นกับฉัน... ได้ยังไงกัน

เบียทริเซ่ถูกรอรับด้วยความโมโหและความหวาดกลัวจนผลอบิบมือของพี่ชายต่างแม่แน่นโดยไม่รู้ตัว

“ไม่เป็นไร”

เสียงกระซิบอันแผ่วเบาทำให้เบียร์เซ่หันไปมองแม็กซ์-
มิลเลียน ส่วนเขาเองก็หันมามองน้องสาวเช่นกันและพูดต่อ

“เดี๋ยวฉันจัดการเอง เธออยู่เฉยๆ ไม่ต้องพูดอะไร”

ไม่รู้ว่าทำไม แต่ตอนนี้เธอกลับรู้สึกอึดใจที่มีพี่ชายอยู่
ข้างๆ ทั้งที่ก่อนหน้านี้เพียงแค่เห็นหน้าก็ทำให้รู้สึกหวาดกลัว
และอึดอัดแล้ว

เมื่อเห็นริเซ่พยักหน้าเบาๆ แม็กซ์จึงจับมือเธออย่าง
นุ่มนวลและก้าวขาไปตรงหน้าจักรพรรดิ

“เบียร์เซ่ เจ้า...ไปไหนมา”

อาจเพราะมีผู้คนมากมายจับตามองอยู่ องค์จักรพรรดิจึง
ไม่เอ่ยถึงเรื่องอศวินมังกรตามที่คาดการณ์ไว้ แต่น้ำเสียงที่แผง
ไปด้วยความไม่พอใจ ทำให้รับรู้ได้ในทันทีว่าเขากำลังโมโห
เพราะเรื่องนั้น

“อ้อ กระทบ่อมเรียกไปเองพะยะค่ะ”

คนที่ตอบคำถามขององค์จักรพรรดิไม่ใช่องค์หญิง แต่กลับ
กลายเป็นองค์รัชทายาทแทน เมื่อได้ยินดังนั้น องค์จักรพรรดิ

จึงเอ่ยถามด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ รวากับเตาไว้แล้วว่าจะต้องตอบแบบนี้

“เรียกไปทำไมรี”

แม็กซ์คิดหาข้ออ้างที่พอจะหลอกคนเจ้าเล่ห์อย่างองค์จักรพรรดิได้ แต่ยังไม่ทันจะได้ตอบกลับไป เบียทริเซ่ก็แทรกเข้ามาในบทสนทนาอย่างเป็นธรรมชาติ

“เสด็จพี่บอกว่าจะเอาของขวัญมาให้ที่ห้องของลูกนะ เพคะ และด้วยความตื่นเต้น...ลูกก็เลยรีบเร่งออกจากงานเลี้ยงไปโดยไม่ทันคิด ขออภัยเพคะฝ่าบาท”

ยัยนี้เล่นละครเก่งใช้ได้นี่

ในขณะที่แม็กซ์กำลังประหลาดใจกับการแสดงของน้องสาว จู่ๆ เสียงของใครบางคนที่ยิ่งแค่ได้ยินก็ข้ดหูก็กล่าวสนับสนุนเบียทริเซ่

“ฝ่าบาท ถึงแม้ว่าวันนี้เธอจะบรรลุนิติภาวะแล้ว แต่ก็ยังคงเป็นมือใหม่ที่เพิ่งก้าวเท้าเข้ามาในแวดวงสังคม โปรดให้อภัยด้วยความใจกว้างด้วยเถิดเพคะ”

ปกติแล้วเขาจะมองเธอเป็นศัตรู แต่ในสถานการณ์ตอนนี้ เธอเข้ามาข่มขู่มาได้ถูกจังหวะทีเดียว

ไม่รู้เป็นเพราะมีหุมีตาอยู่รอบตัวหรือเปล่า องค์จักรพรรดิ จึงกล่าวด้วยแวตานั้นที่แสดงความโกรธเกรี้ยวออกมา

“เบี่ยทริเซ เจ้าคือราชวงศ์ที่ต้องเป็นแบบอย่างให้กับผู้อื่น ตั้งแต่นี้ต่อไปข้าหวังว่าเจ้าจะไม่ทำผิดเช่นนี้อีก”

“ลูกจะจดจำไว้พะคะ”

องค์จักรพรรดิคลี่ยิ้มเล็กน้อยเหมือนกับพึงพอใจใน คำตอบที่ว่านอนสอนง่ายของเบี่ยทริเซ

“และเท่าที่ข้ารู้มา วันนี้องค์หญิงยังไม่ได้ออกไปเดินรำ เลย...”

แม้กระทั่งเดาสิ่งที่จักรพรรดิกำลังจะพูดจากการที่ อีกฝ่ายล้มไปสักพักหนึ่ง

ท่าทางจะหาคนที่จะมาแทนษัตริย์รากอนเจอแล้วสิท่า

แม้กระทั่งดึงมือเบี่ยทริเซไปทันทีพร้อมกับพูดว่า

“โธ่ เป็นถึงตัวเอกของงาน แต่ไม่ออกไปเต้นรำเลยสักครั้ง
ไต่ยังงักัน ในเมื่อองค์จักรพรรดิทรงยกโทษให้ด้วยความใจกว้าง
แล้ว รีบออกไปเต้นรำกันเถอะ”

คำพูดของแม็กซ์ทำให้เบียทริซมีแววตาตกใจเล็กน้อย
ก่อนจะพยักหน้ารับ

“เพคะ เสด็จพี่”

สายตาของทุกคนต่างจับจ้องไปที่องค์หญิงและองค์รัชทายาท
ซึ่งกำลังเต้นรำร่วมกัน

“ตายจริง องค์หญิงทรงเต้นรำเป็นครั้งแรกนี่คะ”

“นั่นสิคะ แถมคู่เต้นรำครั้งแรกในแวดวงสังคมยังเป็น
องค์รัชทายาทด้วย ท่าทางจะเป็นพี่น้องที่สนิทสนมกันน่าดูนะคะ”

ฉันทอดมองการเต้นรำขององค์รัชทายาทกับองค์หญิง
ท่ามกลางผู้คนเหล่านั้น

เต้นรำเก่งจัง

ทั้งสองคนดูเข้ากันได้ดีเกินกว่าจะเรียกว่าเป็นศัตรูแห่ง
โชคชะตา

นิสัยก็คล้ายกัน...คล้ายกันมากด้วย

ในขณะที่ฉันกำลังจมอยู่ในห้วงความคิดนั้น

“เลดี้โพลเอนกลับมาแล้วเหรอครับ”

ฉันผงกศีรษะเล็กน้อยพร้อมกับตอบกลับคุณชายเอลิออส
ขวัญใจแวดวงชนชั้นสูงที่ได้รับความสนใจจากผู้คนมากมาย
ภายในงานเลี้ยงที่เดินมากล่าวทักทาย

“ค่ะ”

เขามองฉันด้วยสีหน้าเคร่งเครียดหลังจากได้ยินคำตอบ
ก่อนจะถอนหายใจ

“จู่ๆ เลดี้ผู้สูงศักดิ์ก็มาเรียกคุณหนูไป ผมเลยกังวลว่าจะ
เกิดเรื่องอะไรขึ้นนะครับ”

เลดี้ผู้สูงศักดิ์จึงั้นเหรอ

ฉันมองเขาที่พยายามพูดอ้อมอ้อมเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่
เกิดขึ้นตอนอยู่กับองค์หญิงด้วยความชื่นชม

มีไหวพริบว่องไวสมกับที่ถูกขนานนามว่าเป็นขวัญใจ
ของแควตวงชนชั้นสูงจริงๆ

ฉันส่ายหน้าเบาๆ และตอบว่า

“อ้อ เธอน่าจะถูกใจเครื่องประดับของฉันก็เลยถามว่า
ซื้อมาจากที่ไหนนะค่ะ เห็นว่าอยากรู้เรื่องนั้นก็เลยแอบมาถาม”

รอยยิ้มเล็กๆ ปรากฏบนใบหน้าขาวนวลของเขา

“อย่างนั้นเองสินะครับ โส่งออกไปทีนะครับ”

ช่างเป็นคนที่อ่อนโยนจริงๆ

ในขณะที่ฉันกำลังคิดเช่นนั้น จู่ๆ เขาก็ว่าพลาบยื่นมือมา
ให้ฉัน

“ให้เกียรติเต็มรากับผมได้ไหมครับ คุณหนู”

นึกไม่ถึงเลยว่าจะเด่นเป็น เพราะเห็นอยู่แต่ในสนามรบตลอด

แต่ท่วงทำอันสง่างามขององค์รัชทายาทได้สร้างความ
ประหลาดใจให้กับใครหลายๆ คน และหนึ่งในนั้นคือเบียทริเซ่ที่
กำลังเด่นรำกับเขาอยู่ในตอนนี้

คิดว่าจะเหมือนพวกชนเผ่าป่าเถื่อนซะอีก...แต่ไม่ใช่สินะ

การเด่นรำในงานเลี้ยงมีความแตกต่างกับตอนฝึกซ้อม
อย่างเห็นได้ชัด

ห้องจัดงานเลี้ยงที่เคยให้ความรู้สึกอึดอัด บัดนี้กลับส่อง-
สว่างอย่างงดงามราวกับภาพวาดสีน้ำมันที่เต็มไปด้วยสีสัน

เบียทริเซ่กวาดตามองเหล่าชนชั้นสูงอย่างช้าๆ ประหนึ่ง
ชื่นชมภาพวาด และในไม่ช้าก็ต้องสะดุ้งตกใจ

ตรงนั้นมีแมลงวันมาตอมจูเวเลียนด้วยนี่

‘เฟรดริช ไลโอเนล เอลิออส’

แม้เขาจะเป็นชายหนุ่มผู้ซึ่งถูกเลือกให้เป็นว่าที่เจ้าบ่าว
ในอนาคตที่ยอดเยี่ยมที่สุดในแวดวงชนชั้นสูง แต่มันมีเหตุผลที่
จักรพรรดินีไม่เลือกให้เขามาเป็นว่าที่เจ้าบ่าวขององค์หญิงอยู่

“ทำไมถึงตัดตระกูลดยุกเอลิออสออกนั้นหรือ เพราะการ
เลือกตระกูลนั้นอาจจะทำให้ฝ่ายพวกเรากลายเป็นรองได้ยังไง
ล่ะ”

เธอเคยได้ยินมาจากเสด็จแม่ว่าดยุกเอลิออสเป็น
นักการเมืองผู้ละเอียดรอบคอบและไว้ซึ่งความปรานี และแน่นอน
ว่าลูกชายของเขาก็คงไม่ต่างอะไรจากดยุกเอลิออสซึ่งเป็นคน
คอยพร่ำสอนทุกเรื่องเช่นกัน

ถ้าเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคนแบบนั้น มีหวังจูเวเลียนได้ทุกข์ใจ
แหว่ง ๆ คนชั้นต่ำอย่างแม็กซ์มิลเลียนยังดีกว่าเสียอีก

ในขณะที่เบียทริเซ่กำลังจ้องมองคุณชายเอลิออสด้วย
จิตใจที่เป็นศัตรู จู่ ๆ แม็กซ์มิลเลียนก็ก้าวไม่ตรงจังหวะทำให้เธอ
ถึงกับเซไปเซมา หญิงสาวหันขวับไปมองพี่ชายและสะดุ้งเฮือก

อะไรกัน นี่เขาเสียสติไปแล้วหรือไง

เบียทริเซ่กำลังจะแหกปากโวยวาย แต่ก็ต้องปิดปาก
เงียบเสียก่อน เพราะถึงแม้ใบหน้าจะถูกบดบังด้วยหน้ากาก แต่
ก็ยังสามารถสังเกตเห็นได้ว่าแม็กซ์มิลเลียนกำลังจ้องเอลิออสเซมิ่ง
ราวกับจะฆ่ากันให้ตาย

ถ้าจะไปก็ไปสิ ทำไมถึงเอาแต่จ้องอยู่ได้

เบียทริเซ่มองดูเขาพลางขมวดคิ้วมุ่น ก่อนจะนึกอะไร
บางอย่างออก

อย่าบอกนะว่าเป็นเพราะจูเวเลียนมาขอให้ปกป้อง
ฉันนะ?

เบียทริเซ่เงยหน้ามองพี่ชายด้วยแววตาสั่นคลอน ก่อนจะ
ถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วปล่อยมือองครักษ์ทายาทซึ่งกำลังเต็นรำ
ร่วมกัน

“รีบไปก่อนที่จะสายไปเถอะ”

เบียทริเซ่เตอะลึนอย่างไม่พอใจเมื่อเห็นแม็กซ์มิลเลียน
หันหลังขวับทันทีที่เธอพูดจบ แต่แล้วความคิดบางอย่างก็แวบ
เข้ามาในหัว

จะว่าไป...ถ้าเขากับจูเวเลียนแต่งงานกัน เธอก็จะได้มา
เป็นครอบครัวเดียวกันกับฉันนะสิ

เบียทริเซ่เปลอยกยิ้มมุมปากโดยไม่รู้ตัว

พอคิด ๆ ดูแล้วก็ฟังดูไม่เลวนะ

คำพูดที่เหนือความคาดหมายทำให้ฉันได้แต่จ้องมองคุณชาย
เอลิออสอยู่เฉย ๆ

เรือนผมสีบลอนด์ราวน้ำผึ้ง ดวงตาสีเขียวเข้มคล้ายแมงไม้
เขียวชอุ่มในป่าและใบหน้าที่งดงามเสียจนเปลือยอกุทานออกมา
โดยไม่รู้ตัว

คนคนนี้มาขอฉันแต่งงานจริง ๆ เหรอ

หรือว่าจะแค่ล้อกันเล่น? แต่สีหน้าของเขาดูจริงจังมาก
เลยนะ

อันที่จริง...เขาก็เป็นถึงบุตรชายของดยุกเอลิออส คงไม่
ล้อเล่นกันหรอกมัง

การเต๋นร่าเป็นเพียงแค่อิจกรรมทางสังคมทั่วไปที่มักจะ
ทำกันในหมู่เพื่อน ครอบครัวหรือคนรู้จัก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังอด
กังวลไม่ได้อยู่ดี

ฉันครุ่นคิดจนปวดสมองอยู่สักพัก ก่อนจะตัดสินใจได้

“คุณชายเอลิออสคะ ฉัน...”

แต่ทันใดนั้นก็ไม่มีใครบางคนแทรกเข้ามาระหว่างพวกเรา
แล้วยื่นมือมาให้ฉันเสียก่อน

“นั่นมันอะไรกันนะ...”

รอบข้างต่างส่งเสียงฮือฮาคล้ายกับแมลงที่บินหึ่งๆ แต่
หลังจากนั้นไม่นานเสียงของเขาก็ดังขึ้นอย่างชัดเจนจนกลบ
ทุกสิ่ง

“เลดีโฟลเยน มาเต๋นร่ากับผม...ได้ไหมครับ”

ฉันมองดูองศ์รัชทายาทที่มาขอเต๋นร่าพลางถอนหายใจ
เฮือกใหญ่

แม็กซ์ถลึงตาอย่างน่ากลัว เมื่อเห็นไอ้จิ้งจอกหน้ารำคาญเดินไปหาจู่เวเลียน ด้วยเหตุนี้เขาจึงตัดสินใจเดินเข้าไปขอหญิงสาวเต็นรำ แต่พอได้มาเผชิญหน้ากับเธอเข้าจริงๆ เขากลับกังวลจนตัวร้อนผ่าวไปหมด

ฉันควรทำยังไง ถ้าหากเธอปฏิเสธขึ้นมา...

แม็กซ์จินตนาการถึงภาพเหตุการณ์อันน่าสะพรึงกลัว สักพัก ก่อนจะสังเกตเห็นว่าแววตาของเจ้าจิ้งจอกที่อยู่ข้างๆ จู่เวเลียนดูเยือกเย็นขึ้น

ว่ากันว่าลูกไม้ย่อมหล่นไม่ไกลต้นอยู่แล้ว ท่าทางเหมือนกันกับพ่อไม่มีผิด

ในขณะที่เขากำลังคิดอยู่นั้น เฟรดริกก็เป็นฝ่ายเริ่มโจมตีก่อน

“องค์รัชทายาท ในแวดวงชนชั้นสูง ผู้ที่ขอเต็นรำก่อนจะมีสิทธิ์ก่อนพะยะค่ะ”

แม็กซ์เข้มนมองเฟรดริชที่บังอาจอ้างสิทธิในตัวจูเวเลียน โดยที่เจ้าตัวยังไม่อนุญาตด้วยซ้ำ และโมโหจนอยากจับไอ้หมอนั้น มาสังหารซะเดี๋ยวนี

อะไรกัน ถึงจะพูดจาสุภาพ แต่มันฟังดูแปลกๆ เหมือนกับเป็น คำสั่งยังงี้ก็ไม่รู้

ในขณะที่ฉันกำลังมององครักษ์ทายาทพร้อมกับถอนหายใจอยู่นั้น คุณชายเอลิออสก็พูดด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“องครักษ์ทายาท ในแวดวงชนชั้นสูง ผู้ที่ขอเต็นรำก่อนจะมีสิทธิก่อนพะยะค่ะ”

หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ‘ช่วยไปรอตต่อคิวเป็นคนถัดไปด้วย’

ดูจากการที่เขาโจมตีองครักษ์ทายาทด้วยคำพูดแบบนั้นแล้ว เขาคงมั่นใจว่าฉันจะเต็นรำด้วยสินะ

เขามีความมั่นใจในตัวเองสูงสมกับที่เป็นทั้งขวัญใจแวดวงชนชั้นสูง ผู้สืบทอดตระกูลดยุกซึ่งมีเพียงแค่สองคนใน

จักรวรรดิ และดาวรุ่งพุ่งแรงที่จะไต่หนึ่งในตำแหน่งอัครเสนาบดี
สมัยถัดไป

ความจริงแล้ว ฉันก็ไม่ได้ไม่ชอบคุณหรอกนะ แต่ว่า...

ฉันมองดูคุณชายเอลิโอสโดยไม่พูดอะไรอยู่สักพัก ก่อนจะ
หันไปมององครักษ์ทายาท เขายืนนิ่งอย่างเงียบๆ ผิดกับข่าวลือที่
บอกว่าเป็นคนเลือดเย็นและไร้ความปราณีต่อผู้ที่บังอาจคิดต่อกร
กับเขา

ฉันกำหมัดแน่นและพูดว่า

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็หมายความว่าองครักษ์ทายาททรงมา
ก่อนนะคะ”

“อะไรนะครับ”

คุณชายเอลิโอสถามกลับเหมือนกับตกใจในสิ่งที่ฉันพูด
แต่แทนที่จะตอบ ฉันเลือกที่จะคว้ามือขององครักษ์ทายาทไว้และ
พูดว่า

“เพราะฉันนัดกับองครักษ์ทายาทไว้ก่อนแล้วล่ะ”

ดูเหมือนว่าคุณชายเอลิออสจะยังคงสับสนกับคำพูดของ
ฉัน เขายกยิ้มมุมปากขึ้นข้างหนึ่งแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

“ผมคงต้องรอเป็นลำดับถัดไปสินะครับ”

แต่ลำดับของเขาหน้าจะไม่มีวันมาถึง เพราะฉันไม่คิดจะ
เต็นรัากับเขาเลยแม้แต่น้อย

อย่างไรก็ตาม แทนที่จะเผยความในใจออกไป ฉันเลือกที่
จะแยมยิ้มบาง ๆ พร้อมกับตอบเขาว่า

“ค่ะ ไว้เจอกันครั้งหน้านะคะ คุณชายเอลิออส”

จากนั้นเขาจึงเดินผ่านฉันไปพร้อมกระซิบกระซาบอย่าง
แผ่วเบา

“ครั้งหน้าเรียกผมว่าเฟร็ดนะครับ”

ฉันยิ้มแห้งให้เขาแทนคำตอบแล้วเบือนหน้าหนีไปอีก
ทาง

จู่ ๆ ก็ทำตัวน่าอึดอัดซะอย่างนั้น...ฮืม

แต่แล้วสายตาของฉันก็พลันเหลือบไปเห็นใครบางคนซึ่งเปรียบเสมือนระเบิดเวลา ยิ่งกว่าคุณชายเอลิออส แม้จะสวมหน้ากากอยู่ แต่ฉันก็รับรู้ได้ว่าเขากำลังจ้องมองคุณชายเอลิออส เขม็งอย่างกับจะฆ่ากันให้ตาย

ต้องห้ามไหมนะ

ถ้าเป็นเมื่อก่อน ฉันคงหวาดกลัวบรรยากาศอันน่าขนลุกนี้แน่ แต่ทว่าในตอนนี้นั้นฉันไม่รู้สึกรู้สียงอย่างนั้นแล้ว

“เป็นเกียรติอย่างยิ่งเพคะที่ได้ต้อนรับองค์รัชทายาท”

ประโยคนั้นทำให้เขาหันมามองฉันแล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ

“ผมต่างหากที่เป็นเกียรติ”

หลังจากจับมือเขาเดินไปยังตรงกลางห้องจัดงานเลี้ยง ฉันจึงยกชายชุดเดรสขึ้นพร้อมกับโค้งคำนับอย่างนอบน้อม

ในขณะที่เดียวกันเขาเองก็โค้งทักทายฉันอย่างมีมารยาท ด้วยท่วงท่าซึ่งไร้ที่ติ

เมื่อมือขวาของพวกเราประกบกัน ฉันจึงจับมือเขาแน่น แล้วจ้องมองเข้าไปในดวงตาของเขาซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่โผล่ ออกมาให้เห็นภายใต้หน้ากาก

ดูเหมือนเขาจะรู้ว่าสายตาของพวกเราสบประสานกัน จึงสะตุงเล็กน้อย แต่ในเวลานี้เรื่องพวกนั้นไม่ได้สำคัญแม้แต่น้อย

เพราะตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าคุณคือใคร

ฉันจูงมือเขาอย่างนุ่มนวลพลางขยับตัวไปตามเสียงดนตรี

ห้องจัดงานเลี้ยงมีขนาดกว้างและไม่มีข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ จึงสามารถเต้นรำได้อย่างอิสระไม่เหมือนกับระเบียบ

ฉันหมุนตัวหนึ่งรอบโดยใช้มือของเขาเป็นจุดศูนย์กลาง จากนั้นจึงจับมือเขาอีกครั้งแล้วขยับเข้าไปใกล้

แม้จะเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด แต่เขาก็สามารถเต้นตามฉันได้ทุกท่าโดยไม่แสดงสีหน้างวยแม้แต่นิดเดียว

ผู้คนต่างส่งเสียงฮือฮาด้วยความทึ่งในความสามารถของ
องครักษ์ทายาท แต่ว่าฉันพอจะรู้เรื่องพวกนั้นอยู่แล้วเพราะเคย
เดินรำกับเขามาแล้วครั้งหนึ่ง

อีกทั้งเขายังเคยช่วยคว้าตัวฉันไว้หลายครั้งตอนที่กำลัง
จะล้ม

เมื่อร่างกายของพวกเราขยับเข้ามาแนบชิดกัน ฉันจึง
กระซิบเบาๆ ให้เขาได้ยินแค่คนเดียว

“สนุกไหมคะกับการหลอกฉัน”

แม้กระทั่งรู้สึกเหมือนเลือดหยุดไหลเวียนในทันทีเมื่อได้ยิน
ประโยคนั้นจากปากของจิวเวเลียน

ไม่ใช่หรอก...ไม่ใช่แน่ๆ เธอที่มจะตายไป ไม่มีทางรู้เรื่อง
นั้นได้หรอก

ถึงจะตกใจอย่างมาก แต่แม้กระทั่งยังคงแกล้งทำเป็นไม่รู้-
ไม่ชี้พร้อมกับพูดว่า

“หมายความว่าไง”

ริมฝีปากสีแดงระเรื่อของจูเวเลียนขยับขึ้น

“แม็กซ์”

แม็กซ์ตั้งใจว่าจะไม่แสดงท่าทีตกใจ แต่สุดท้ายมือของเขาก็สั่นหึ่งๆ เมื่อได้ยินชื่อตัวเองจากปากของเธอ

เธอรู้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

แม็กซ์ชำเลื่องมองจูเวเลียน ก่อนจะต้องสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นว่าดวงตาสีฟ้าอมม่วงคล้ายอัญมณีกำลังจ้องมาที่ตาตัวเอง เขม็ง

เธอขยับนิ้วมาประสานมือกันทันทีที่เขาพยายามหลบตา

แม้จะเป็นการจับกุมที่ไม่แน่นอน แต่แม็กซ์ก็รู้สึกหวาดกลัวเพราะมันเหมือนกับเป็นการสั่งว่าห้ามหนีโดยเด็ดขาด

เธอกำลังคิดอะไรอยู่กันแน่ โต้เถียงกันหรือโมโหใส่ยังดี เสียกว่าอีก...

นั่นคือสิ่งที่เขาคิด แต่จูเวเลียนกลับทำแค่เพียงจ้องเขา ด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ราวกับตุ๊กตา แม็กซ์รู้สึกถึงความมีตัวตน คล้ายกับกำลังร่วงหล่นลงไปในกลุ่มลึกที่ไม่มีที่สิ้นสุด

จะไปเจอเธอไม่ได้อีกต่อไปแล้วนี่เธอ...

ความกังวลเช่นนั้นทำให้แม็กซ์รู้สึกเจ็บปวดอยู่ภายใน

จากนั้นไม่นาน หญิงสาวก็กระซิบที่ข้างหูเขาอย่างแผ่วเบา

“เดี๋ยวฉันจะไปที่ระเบียบทางฝั่งซ้าย ตามมานะคะ ฉันมีเรื่องจะคุยด้วย”

แม้แต่น้ำเสียงของเธอยังฟังดูแข็งกระด้าง แม็กซ์ก้มหน้าลงเล็กน้อยด้วยความสิ้นหวังแทนคำตอบ

จูเวเลียนคงมองว่านั่นเป็นการตอบตกลง พอพูดจบจึงปล่อยมือและโค้งคำนับให้เขาอย่างนอบน้อม

“หม่อมฉันสนุกมาก ขอบพระทัยสำหรับการต้อนรับเพคะ องค์รัชทายาท”

แม็กซ์จ้องมองเธออย่างไม่ละสายตา

ภาพที่เธอโค้งคำนับในชุดเดรสสีฟ้าอ่อนช่างงดงามเสีย
จนเจ็บปวดใจยิ่งกว่าเก่า

มันจะจบลง...แบบนี้หรือ

แม้กระทั่งถึงช่วงเวลาที่เคยมีร่วมกันกับจูเวเลียนแล้ว
กำหนดแน่นอน

ใช่แล้ว จะให้มันจบลงแบบนี้ไม่ได้!

สุดท้ายเขาจึงตัดสินใจว่าจะลองแก้งทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้
ดูก่อน แต่ถ้ามันไม่ได้ผลก็จะลองขอให้เธอยกโทษให้ แม้ว่า
จะต้องคุกเข่าอ้อนวอนก็ตาม

ฉันเดินเข้ามาที่ระเบียง ล็อกประตูแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่

ในที่สุดก็พูดออกไปแล้ว

ในระหว่างที่พูด ฉันกังวลอยู่ตลอดว่าคนอื่นจะสังเกตเห็น
ความสัมพันธ์ของพวกเขา

เพราะจะว่าไปแล้ว เขาก็คงมีเหตุผลที่ไม่เปิดเผยตัวตนที่แท้จริงให้ฉันรู้อยู่

ถึงแม้จะตกใจที่เขามาขอเต็นรำด้วย...แต่ฉันก็ยังรับมือกับสถานการณ์นั้นได้ดี ผู้คนส่วนใหญ่จึงน่าจะเข้าใจว่าพวกเราแค่เต็นรำด้วยกันครั้งเดียวเท่านั้น

ในแวดวงชนชั้นสูง การเต็นรำคือหนึ่งในวิธีสื่อสารซึ่งพบได้บ่อยที่สุด

เพื่อเชื่อมมิตรไมตรีกับคนรู้จัก เพื่อเข้าหาคนที่อยากสนิทสนมด้วย หรือไม่ก็เพื่อตามหาความรัก

และแต่ละคนจะสามารถเต็นรำกับคนเดิมได้มากที่สุดสามครั้ง ซึ่งโดยปกติแล้ว ต่างฝ่ายต่างต้องชอบพอกันเสียก่อนจึงจะเต็นรำด้วยกันทั้งหมดสามครั้ง

แต่ถ้าหากจบลงด้วยการเต็นรำเพียงแค่ครั้งเดียว นั่นจะกลายเป็นการปฏิเสธไปในทันที ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงน่าจะมองว่าองค์กรชทายาทมีความสนใจในตัวฉัน แต่ว่าฉันเลือกที่จะปฏิเสธเขา

คงไม่มีใครคาดคิดแน่นอนว่าฉันกับเขารู้จักกันอยู่แล้ว

ฉันคิดเช่นนั้นสักพักก่อนจะแค้นหัวเราะในลำคอเบาๆ

มีน้ำล่ะ ฉันถึงได้รู้สึกแปลกหน่อยๆ ตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว

...

พอลองมานึกย้อนดูก็รู้สึกได้ว่าการกระทำของแม็กซ์ดู
ขัดแย้งกันแปลกๆ อยู่หลายครั้ง

การพูดจาของเขาดูหยิ่งยโสเกินกว่าจะเป็นแค่สามัญชน
ยากจน อีกทั้งการกระทำของเขายังดูสง่างามและมั่นใจคล้ายกับ
พวกคุณชายบ้านรวย

เพราะงั้นฉันเลยคิดว่าเขาอาจจะเป็นลูกนอกสมรสของ
ตระกูลที่ร่ำรวย หรือไม่ก็คุณชายจอมเสเพลที่หนีออกจากบ้าน...
แต่ก็ไม่ถึงเลยว่าเขาจะเป็นองศ์รัชทายาทแบบนี้!

ในขณะที่ฉันกำลังโกรธจนตัวสั่นเพราะรู้สึกเหมือนถูก
หักหลังอยู่นั้น

“เลดี้โพลเยน”

ว่าไงนะ ‘เลดีโฟลเยน’ งั้นหรือ...

ฉันขมวดคิ้วแน่นและหันหน้าไปตามเสียงของแม็กซ์ที่เรียกชื่อฉันอย่างชัดเจน

ฉันแอบหวังว่าจะได้เห็นใบหน้าอันหล่อเหลา แต่ปรากฏว่าเขายังคงสวมหน้ากากอยู่เหมือนเดิม

คิดว่าจะถอดหน้ากากแล้วซะอีก...

หลังจากถูกความผิดหวังครอบงำอยู่สักพัก ฉันจึงส่ายหัวไปมาเพื่อสลัดความคิดพวกนั้นออกไป

ไม่สิ พอลองคิดดูแล้ว เขาอาจจะมีเหตุผลก็ได้

ในขณะที่ฉันกำลังแก้ตัวให้เขาในใจอยู่นั้น

“เรียกมาตรงนี้ทำไม”

น้ำเสียงหยิ่งยโสของเขาทำให้ฉันได้แต่ถอนหายใจและเริ่มเข้าประเด็น

“พวกเราจบกันแค่นี้ดีไหมคะ แม็กซ์”

เขาเกิดอาการสะดุ้งเล็กน้อย แต่ก็ยังไม่วายพูดโกหก

“หมายถึงจบเรื่องอะไร...”

ฉันไม่อยากจะใช้เวลาออกไปอีกแล้ว จึงตัดบทเขาทันที

“สัญญาฉบับกันของพวกเราจะสิ้นสุดลง ณ ตรงนี้ในวันนี้
ค่ะ”

แม็กซ์ค่อยๆ ทరుกลงกับพื้นทันทีที่ฉันพูดจบ

“มะ...แม็กซ์...”

ฉันตกใจจนเรียกชื่อเขาออกมา ในขณะที่เขาหันมามอง
ฉันอย่างหนึ่งๆ ดวงตาทั้งสองข้างภายใต้หน้ากากเต็มไปด้วย
ความสิ้นหวัง

“เธอคิดจะ...จบมันลงจริงๆ เหรอ ทั้งแบบนี้เนี่ยนะ”

แม็กซ์คอดกทันทีเมื่อฉันเผลอพยักหน้าตอบโดยไม่รู้ตัว
ก่อนจะบ่นพึมพำเบาๆ

“ไม่จบไม่ได้เหรอ”

สภาพของเขาทำให้ฉันเริ่มใจอ่อนขึ้นมาเล็กน้อย แต่ถึงอย่างนั้นก็ผัดวันออกไปไม่ได้อยู่ดี เพราะฉันตัดสินใจอย่างแน่วแน่ไว้แล้ว

“แม็กซ์อย่าทำแบบนี่...”

ฉันเดินไปหาเขาเพื่อที่จะประคองให้ลุกขึ้น แต่เขากลับคว้ามือฉันเอาไว้ น้ำเสียงสั้นเครือถูกเปล่งออกมาจากปากของแม็กซ์

“ฉันจะทำให้ดีกว่าเดิม อะไรก็ตามที่เธอไม่ชอบ ฉันจะไม่ทำเด็ดขาด...เพราะฉะนั้นได้โปรดลองคิดดูอีกรอบนะจิวเวเลียน”

น้ำเสียงของเขาฟังดูสิ้นหวังจนทำให้ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นคนไม่ดีไปเสียแล้ว

ฉันถอนหายใจและเอ่ยถามแม็กซ์

“สัญญาจริง ๆ ไช้ไหมคะว่าจะเชื่อฟังคำพูดของฉัน”

เขาพยักหน้ารัว ๆ แทนคำตอบ ท่าทางของแม็กซ์อาจจะดูน่ารักก็จริง แต่ยังมีอีกอย่างที่กวนใจฉันอยู่

ไบหน้าอันหล่อเหลานั้นตันถูกบดบังด้วยหน้ากากนะสิ

ฉันยกมือข้างที่ยังเป็นอิสระขึ้นและถอดหน้ากากน่าเกลียด
ที่บดบังไบหน้าเขาอยู่ออก จากนั้นไบหน้าอันงดงามที่คุ้นเคย
เป็นอย่างดีก็ปรากฏออกมาสู่สายตา

“จูเวเลียน”

น้ำตาหนึ่งหยดร่วงเฝาะลงมาจากดวงตาสีแดงคล้าย
อัญมณีที่ยังคงจ้องมองฉันอย่างไม่วางตา ต่อให้จะซื้อบ๊อชขนาด
ไหนก็ต้องรับรู้ได้...

...ว่าองค์รัชทายาทที่เคยกลั่นกมล้วยหน้า ได้ถูกทำให้
เชื่องไปแล้วโดยฝีมือของตนเอง

“ฉันรักเธอ”

แม้จะเป็นเพียงคำสั้นๆ แต่มันก็เร้าร้อนและเพียงพอแล้ว
ที่จะใส่ความจริงใจของเขาลงไป

ฉันมองไบหน้าของแม็กซ์อย่างเหม่อลอยสักพักหลังจาก
ได้ยินคำสารภาพรัก ก่อนจะตระหนักได้ถึงความจริงบางอย่าง

อ่า ฉันทำให้เขาร้องไห้แล้วสินะ

ไม่รู้ว่าเพราะเป็นคนหน้าตาดีหรือเปล่า ถึงแม้จะร้องให้ ก็ยังให้ความรู้สึกราวกับภาพวาดไม่มีผิด

ทำยังไงให้เขาหยุดร้องให้ทีสินะ

ฉันครุ่นคิดอยู่สักพักหนึ่ง ไม่นาน ฉันก็จืดริมฝีปากลงบน แก้มของเขาที่มีน้ำตาไหลอาบแทนการตอบ

การกระทำที่ไม่ทันตั้งตัวของฉันทำให้แม็กซ์ตกตะลึงจน เบิกตาโพลงและจ้องฉันไม่วางตา

“จู่เวเลียน เมื่อไหร่...”

ฉันสะดุ้งตกใจ

ฉันทำเกินไปหรือเปล่านะ

ใจจริงแล้วฉันอยากทำบรรมฝีปากด้วยซ้ำ แต่กลัวว่ามันจะ กลายเป็นการลวนลาม ถ้าหากสกินชิปโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม

เพราะงั้นฉันเลยหอมแก้มซึ่งมักจะทำกันในหมู่เพื่อนหรือ
คนรู้จักแทน แต่ดูเหมือนว่าคนไร่เตียงสาอย่างเขาจะตกใจอยู่
ไม่น้อย

จะว่าไปแล้ว...มีคาอิลก็ไม่น่าชอบให้ฉันหอมแก้มเหมือนกัน

ฉันพยายามข่มความต้องการเอาไว้ ก่อนจะถอนหายใจ
เมื่อนึกถึงการกระทำอันสะเพร่าของตัวเองเมื่อสักครู่นี้ขึ้นมา

หยุดโลกแล้วค่อยๆ พัฒนาไปอย่างช้าๆ ดีกว่า

ในขณะที่ฉันกำลังตัดสินใจอย่างหนักแน่นนั่นเอง มือข้าง
ที่ถูกล็อกก็ปล่อยก็ถูกปล่อยให้เป็นอิสระ

หืม อะไรกันนะ

ฉันหันไปมองแม็กซ์ด้วยความสงสัย แต่ทันใดนั้นเขาก็
คว้าเอาฉันไปกอดอย่างรวดเร็ว

ฉันจ้องมองแม็กซ์ในสภาพที่กลายเป็นอยู่ในอ้อมแขน
ของเขาโดยไม่รู้ตัว

“มะ...แม็กซ์...”

เมื่อได้ยินเสียงเรียกของฉันที่แผ่ด้วยความสับสน เขาจึงหันมามองฉันด้วยสายตาที่คล้ายกับสัตว์ดุร้ายแทนคำตอบ

ฉันสะดุ้งตกใจเพราะความเขินอายที่ธามอมเข้าไปโดยไม่รู้ตัว ในขณะที่เดียวกันกับที่เขาถูบลูไล้แก้มของฉันไปมาพลางเอ่ยถามเสียงเบา

“ฉัน...ทำบ้างได้ไหม”

คำถามที่ตรงไปตรงมาของเขาทำให้ใบหน้าฉันร้อนผ่าว แต่สุดท้ายก็พยักหน้าตอบอย่างซ้ๆ

“ไม่ต้องถามก็ได้...”

ยังไม่ทันพูดจบ ริมฝีปากของเขาก็ประทับลงบนริมฝีปากของฉันเสียแล้ว

ฉันเบิกตากว้างด้วยความตกใจกับการกระทำที่ไม่ทันตั้งตัวของแม็กซ์ ก่อนจะยืมให้กับการจู้บปากเหมือนกับเด็กน้อยของเขา

นารักจิง...

ในขณะที่ฉันกำลังมองเขาด้วยรอยยิ้ม จู่ๆ สายตาของเขาก็เปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน

“จู่เวเลียน”

เขาเปล่งเสียงเอ่ยชื่อฉันอย่างเชื่องช้าก่อนจะยกมือขึ้นมาลูบใบหน้าของฉันอย่างเบา มือ แม็กซ์ยื่นริมฝีปากเข้ามาใกล้และเริ่มแลบลิ้นลามเลียริมฝีปากของฉันเบาๆ

หืม?

เมื่อสถานการณ์ไม่ดำเนินไปอย่างที่คิดไว้ ฉันจึงสะดุ้งตกใจและเปลือยอ้าปากโดยไม่รู้ตัว จากนั้นบางอย่างที่นุ่มนวลจึงสอดแทรกเข้ามาในริมฝีปากซึ่งอ้าออก

ฉันหันมองแม็กซ์ด้วยสายตาตกตะลึง แต่เขากลับทำแค่เพียงจ้องมองฉันด้วยสายตาร้อนแรงและรุกร้าเข้ามาในริมฝีปากของฉันโดยไม่มีหยุดพัก

จะหอมหวานราวกับดอกไม้ไหมหะ หรือว่าจะหวานหอม
ราวกับน้ำผลไม้?

แม็กซ์นี่กสงสัยมาโดยตลอดว่าริมฝีปากของหญิงสาวจะมีรสชาตอย่างไร แต่พอได้ลิ้มรสจริงๆ ...มันกลับน่าหลงใหล
ยิ่งกว่าที่เคยจินตนาการไว้เสียอีก

เมื่อก่อนเขาเคยลังเลเพราะกลัวว่าเธอจะไม่ชอบ แต่เมื่อ
ได้รับการอนุญาต ความลังเลเหล่านั้นจึงมลายหายไปจนหมดสิ้น

แม็กซ์ครอบครองริมฝีปากสีแดงระเรื่ออย่างไม่หยุดพัก

ตั้งแต่เกิดมา เขาไม่เคยรู้สึกถึงความต้องการเช่นนี้เลย
สักครั้งและใช้ชีวิตอย่างสันโดษมาโดยตลอด แต่ความรู้สึกอัน
น่าหลงใหลซึ่งเพิ่งเคยได้ลิ้มรสเป็นครั้งแรกในชีวิตกลับทำให้เขา
ร้อนรุ่มไปทั่วทั้งตัว

แม็กซ์ถูกครอบงำด้วยความร้อนรนวบวาบที่ควบคุมไม่ได้
และลดมือข้างที่ลูบไล้แก้มอีกฝ่ายลงอย่างช้าๆ เปลี่ยนไปสัมผัส
ต้นคอขาวระหงของเธอแทน

น่าหยุดหิดชะมัด

เขาอารมณ์เสียที่ลำคอระหงของเธอถูกบดบังด้วย
เครื่องประดับซึ่งทำมาจากผ้า แต่ในอีกใจหนึ่งก็รู้สึกโล่งใจ

เพราะถ้าหากไม่มีเครื่องประดับรุ่มรังนี้ แม็กซ์คงได้ทำ
สัญลักษณ์โดยการฝังเขี้ยวลงบนต้นคอขาวอันอ่อนนุ่มของเธอ
แล้ว

สัมผัสของแม็กซ์ที่ลูบไล้วนเวียนตรงบริเวณลำคอและ
เอวคอดขณะที่ริมฝีปากยังคงประกบกัน ทำให้จูเวเลียนหอบ
หายใจกระชั้นพร้อมกับสะดุ้งเบา ๆ

ท่าทางอันน่าเอ็นดูของอีกฝ่ายทำให้ความร้อนซึ่งปกคลุม
ร่างกายของเขาเริ่มทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ และในขณะนั้นเอง
หญิงสาวตัดสินใจหันหน้าอกเขา ผละริมฝีปากออกแล้วส่งเสียง
กระซิบอย่างแผ่วเบา

“แม็กซ์ พอ... ได้แล้วค่ะ”

ริมฝีปากอวบอิมที่บวมแจ๋แดงเรื่อและขอบตาอัน
ร้อนผ่าวช่างดูยั่วชวนเสียจนเขาอยากฉีกใครก็ตามที่ได้มาเห็น
ภาพนี้ให้ขาดเป็นชิ้นๆ

จะบ้าตายจริงๆ

ความจริงแล้ว เขาไม่ได้อยากลองลิ้มรสแค่เพียงลำคอ
ระหงเท่านั้น

หากเป็นไปได้แม้ไม่อยากรับเชือกสั้นลงไปทั้งตัวตั้งแต่
หัวจดเท้าเสียมากกว่า

แต่ถ้าทำอย่างนั้น...เธอคงได้หนีไปจริงๆ

หลังจากวนเวียนอยู่ในความสับสนอยู่สักพัก เขาก็คิด
ขึ้นมาได้ว่า ในเมื่อเธอมีใจตรงกันแล้วก็อย่าปล่อยให้โอกาสดีๆ ให้
หลุดมือไปอย่างเปล่าประโยชน์ดีกว่า

แม้จะพยายามยับยั้งชั่งใจเอาไว้และผละออกอย่างช้าๆ
แต่ถึงกระนั้นก็ยังความรู้สึกเสียดายที่ต้องหยุดอยู่แค่นี้ เขาจึงเอียง
ศีรษะเล็กน้อยและประทับริมฝีปากลงบนแก้มนุ่มแทน จากนั้น
ไฟในดวงตาสีแดงก็เริ่มลุกโชน

ต้องทำอะไรสักอย่างไม่ให้เธอหนีไปได้

แน่นอนว่าในแผนที่เขาคิดขึ้นมาได้ มีเรื่องการแต่งงานที่
เธอเกลียดนักเกลียดหนาอยู่ด้วย

ขอเธอแต่งงานหลังจากบรรลุนิติภาวะแล้วดีไหมนะ

จูเวเลียนลูบหัวเขาเบาๆ เหมือนเป็นการชื่นชม โดยไม่มีทางรู้ได้เลยว่าแม็กซ์มีแผนการดำมืดอะไรอยู่ในใจ

“เก่งมากค่ะ”

แม็กซ์ก้มหน้าลงเล็กน้อยไม่ให้เธอเห็น พร้อมยกยิ้มมุมปากอย่างมีเลศนัย

ในตอนแรก ฉันรู้สึกสับสนอย่างมากที่แม็กซ์ทำตัวเหมือนสัตว์ป่าซึ่งควบคุมไม่อยู่ แต่เมื่อฉันห้าม เขาก็หยุดการจูบที่ทั้งรุนแรงและเงอะงะลงในทันที

ถึงมันจะเป็นการจูบที่เงอะงะ แต่ในขณะเดียวกัน ท่าทางของเขาก็ดูแพรวพราวกว่าที่คิดไว้จนน่าตกใจเช่นกัน

จะว่าไป เขาอายุยี่สิบสองแล้วก็คงโตพอที่จะรู้ทุกอย่างแล้วแหละ

ในขณะที่ฉันกำลังจะบรรลุนิติภาวะในอีกสองเดือนข้างหน้า แม้ว่าวิญญานของฉันจะอยู่ในช่วงวัยผู้ใหญ่แล้ว แต่การทำอะไรเกินกว่านี้ก็เป็นการกระทำที่ขัดต่อความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของฉันอยู่ดี

โผล่อกไปที่ที่เขาเชื่อฟังฉัน

ฉันลုပ်เส้นผมนุ่มลื่นของแม็กซ์ด้วยความชื่นชมอยู่สักพัก

เมื่อความร้อนรุ่มจางหายไปและจังหวะการเต้นหัวใจเริ่มคงที่ ฉันจึงเอ่ยถามเขาในเรื่องที่ยังคงสงสัย

“คือว่า แม็กซ์”

“ว่าไง”

“ทำไมถึงต้องใส่หน้ากากด้วยล่ะ หรือว่าใส่เพราะกลัวว่าจะต้องอับอายขายหน้า ถ้าหากคุณหนูจอมเสเพลอย่างฉันเข้าไปทักทาย”

ฉันเอ่ยถามอย่างติดตลก แต่เขากลับตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึมและน้ำเสียงจริงจัง

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย แค่นี้เพราะไม่อยากให้พวก ศัตรูเห็นหน้าฉันเท่านั้นเอง”

คำว่า ‘ศัตรู’ ทำให้ฉันรู้สึกเจ็บจี๊ดในใจขึ้นมา พอมาลอง คิดดูแล้วเส้นทางที่เขาต้องเดินอยู่ท่ามกลางองค์จักรพรรดิและ องค์จักรพรรดินีผู้บำอานาจนั้น ไม่ใช่เส้นทางที่ง่ายเลย

ต่อจากนี้ไป ฉันจะสร้างเส้นทางที่โรยด้วยกลีบกุหลาบให้
เอง

ฉันมองหน้าแม็กซ์พร้อมกับตัดสินใจอย่างแน่วแน่ ก่อน จะพยายามพูดติดตลกเพื่อซ่อนสีหน้าอันเคร่งเครียดเอาไว้

“แล้วทำไมถึงต้องปกปิดตัวตนกับฉันด้วยคะ หรือว่าฉัน เองก็เป็นศัตรูของคุณเหมือนกัน”

หว่างคิ้วของเขาขมวดเข้าหากันเล็กน้อยหลังได้ยิน คำถามของฉัน ผ่านไปสักพักแม็กซ์จึงตอบด้วยน้ำเสียงอัน แฝงเบา

“ก็เธอบอกว่า...กลัวองค์รัชทายาทไม่ใช่เธอ”

คำตอบของเขาทำเอาฉันถึงกับอ้าปากค้าง

ฉันอาจจะเคยพูดถึงองค์กรชทายาทในแง่ลบก็จริง แต่มันถึงขนาดนั้น...

ทันใดนั้นเอง คำพูดและการกระทำที่ฉันเคยทำในอดีตก็แวบผ่านเข้ามาในหัว

“พวกสัตว์ดุร้ายอย่างหมีหรือเสือดาว ถึงจะไม่เคยเจอก็รับรู้ได้ว่าน่ากลัวนี่คะ ในกรณีนี้ก็เหมือนกันคะ ถ้าได้เจออาจจะได้รับอันตรายถึงชีวิตก็ได้”

“ถึงภายนอกจะดูดี แต่ก็ยังบอกไม่ได้นี่คะว่าตัวตนที่แท้จริงเป็นยังไง”

“น่าจะดีอะไรกันคะ มันทำให้ฉันกลัวจนขนลุกยิ่งกว่าเดิมซะอีก”

อืม พอลองคิดดูแล้ว...ฉันก็พูดจาแรงๆ ต่อหน้าเจ้าตัวยะอะอยู่เหมือนกัน

เพราะอย่างนั้น เขาก็เลยไม่มีทางเลือกนอกจากต้องปิดบังตัวตนจากฉันสินะ

ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ ในขณะที่เดียวกันกับที่แม็กซ์
หันมามองฉันพร้อมกับกล่าวว่า

“ถ้าฉันบอกว่าข่าวลือทั้งหมดที่เธอเคยได้ยินมาเป็น
ข่าวลือไร้สาระที่จักรพรรดินีสร้างขึ้น เธอจะเชื่อไหม”

ฉันรู้สึกไปเองไหมนะว่าเขากำลังแก้ต่างให้ตัวเองอยู่

ท่าทางของแม็กซ์ช่างดูน่ารักน่าเอ็นดู แต่ฉันก็ต้อง
พยายามทำสีหน้าเคร่งขรึมและพยักหน้าตอบ

“เชื่อก่ะ”

หลังจากได้รู้ตัวตนที่แท้จริงของเขา ฉันก็เพิ่งมาตระหนัก
ได้ว่าตัวเองเป็นคนที่เต็มไปด้วยอคติขนาดไหน

มีหน้าซำยังพูดในสิ่งที่ไม่ควรพูดต่อหน้าเขาหลายครั้ง
ด้วย...

ด้วยเหตุนั้น ฉันจึงตั้งใจว่าจะใช้แต่คำพูดดีๆ กับแม็กซ์

“เพราะตอนนี้ฉันรู้แล้วว่าคุณเป็นคนใจดีและอ่อนโยน
แค่ไหน”

เขายกยิ้มมุมปากขึ้นเหมือนกับอารมณ์ดีเพราะคำชม
ของฉัน

“ดีใจนะที่เธอรู้”

ท่าทางการพูดของแม็กซ์อาจจะดูหยิ่งยโส แต่ฉันสามารถ
สัมผัสได้ว่าเขารู้สึกปลื้มเพียงใด

อ่า น่ารักจัง

แม็กซ์น่าจะเอ็นดูเสียจนฉันอดหัวเราะออกมาไม่ได้ แต่
ดูเหมือนว่าเขาจะตีความหมายการหัวเราะของฉันไปอีกทาง
หนึ่งจึงขมวดคิ้วอย่างแรง

“หัวเราะทำไม”

โหนงๆ ก็ตั้งใจจะทำตัวดีกับเขาแล้ว ฉันจึงตัดสินใจกล่าว
ชมเชยเขาอีกรอบ

“คุณจะใจดีกับพวกลูกน้องใช่ไหมหะคะ”

เขาสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะพยักหน้าตอบ

“แน่นอนสิ”

“จะไม่พูดจากรุนแรง ไม่ใช้ความรุนแรงกับคนที่มิสถานะ
ต่ำกว่า”

เขาหลบตาฉันแล้วพยักหน้า

“เรื่องพวกนั้นมันแน่นอนอยู่แล้ว”

ฉันสบตากับเขาตรงๆ และพูดว่า

“แล้วก็จะมีความสัมพันธ์อันดีกับน้องสาวด้วย”

เขาไม่ตอบและทำแค่เพียงจ้องมองฉันราวกับไม่พอใจ

“...”

แต่ก็ไม่ใช้เรื่องแปลก เพราะเขามีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับ
องค์จักรพรรดินีหรือแม่ของริเซมาเป็นเวลาเนิ่นนาน

“เบียทริเซ น้องสาวของคุณนะคะ”

เมื่อฉันเริ่มพูดขึ้นมาก่อน เขาจึงหันมามองฉันด้วยสีหน้า
บูดบึ้ง

“ฉันไม่มีอะไรจะพูดเกี่ยวกับยัยนั้น”

ฉันบ้วนปากเล็กน้อยหลังจากได้ยินน้ำเสียงทุ้มต่ำของเขา

“เมื่อไหร่คุณสัญญาว่าจะเชื่อฟังฉันไม่ใช่หรอคะ”

เขาสะดุ้งทันทีที่ได้ยินอย่างนั้น ก่อนจะถอนหายใจพร้อม
กล่าวว่า

“แล้ว...เธอต้องการอะไร”

ฉันจับมือทั้งสองข้างของแม็กซ์แน่น จ้องเข้าไปในดวงตา
คู่นั้นและพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำ

“จากนี้ไปฉันอยากให้คุณปกป้องเธอเหมือนกับที่ทำเมื่อ
สักครู่ค่ะ”

“อะไรนะ ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้นด้วย”

เขาขมวดคิ้วด้วยความสับสน แต่ฉันไม่สนใจและพูดต่อ

“เพราะฉันอยากให้คุณทั้งคู่มีความสุขค่ะ”

พอได้เห็นในวันนี้ ฉันจึงมั่นใจว่าริเซ่ยังไม่กลายเป็น
นักเวทเนื่องจากการบิดเบือนเรื่องราวของฉัน นอกจากนี้ยัง

ไม่มีมิกะอิลซึ่งควรจะเป็นผู้พิทักษ์ของเธอในนิยายต้นฉบับ
อีกด้วย

ความลำบากในวันข้างหน้ารุนแรงเกินกว่าที่คนอ่อนแอ
และไร้ซึ่งความสามารถใดๆ อย่างเธอจะรับไหว และ...ถึงแม้ว่า
ตอนนี้พลังของเธอจะยังไม่ตื่นขึ้น แต่พรสวรรค์ด้านเวทมนตร์
จะต้องปรากฏในตอนที่เธอตกอยู่ในอันตรายอย่างแน่นอน

ถ้าหากแม็กซ์ยังคงเป็นศัตรูกับเธออยู่ ในกรณีที่เลวร้าย
ที่สุด หนึ่งในพวกเขาทั้งสองอาจจะต้องสูญเสียชีวิตไป

และผู้แพ้คงไม่ใช่ตัวเอกอย่างเบียทริเซ...

แต่เป็นแม็กซ์ของฉัน

ฉันชอบพูดว่าจะสอนเกี่ยวกับการเข้าสังคมให้เขาอยู่
เสมอ แต่ความจริงแล้วเขานั้นแหละที่เป็นคนเข้าหาฉันซึ่งตั้งใจ
ไว้แล้วว่าจะใช้ชีวิตอย่างโดดเดี่ยว โดยไม่ลังเลแม้แต่นิดเดียว

“พูดจาให้มันมีหางเสียงหน่อย”

ถึงแม้ว่าพวกเราจะเข้ากันไม่ได้ในตอนแรก...แต่เขา
มักจะเข้าข้างฉันและคอยอยู่เคียงข้างฉันเสมอในยามที่ลำบาก

ฉันไม่อยากเสียคุณไป...

เมื่อจินตนาการถึงสถานการณ์อันสิ้นหวัง น้ำตาก็ไหลเบาๆ โดยไม่รู้ตัว ไม่รู้ทำไมแต่ฉันไม่อยากให้เขาเห็นว่าฉันเป็นอย่างนี้

อ่า ต้องแกลังหาวสินะ

แต่ทันใดนั้น เขาก็หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับตรงตาฉัน

“ฉันจะทำตามที่เธอบอก เพราะงั้น...เลิกร้องไห้ได้แล้ว”

คำพูดของเขาทำให้ฉันตื่นตันจนพูดไม่ออก ถึงมันจะฟังดูเหมือนเป็นการตัดสินใจที่หุนหันพลันแล่นไปหน่อย แต่มันคงเป็นการตัดสินใจที่ยากสำหรับเขาซึ่งเป็นศัตรูเก่าแก่ขององค์กรหญิงแน่ๆ

“ขอบคุณค่ะ”

เมื่อฉันตอบกลับด้วยรอยยิ้ม หน้าของเขาจึงกลายเป็นสีแดงระเรื่อ

“เรื่องเล็กน้อยแค่นี้ ไม่ต้องขอบคุณก็...”

ฉันยกแขนโอบรอบคอของเขาแล้วประทับริมฝีปากอย่างนุ่มนวล ก่อนที่เขาจะพูดจบ

เบียทริเซ่มองดูระเบียงที่จู่เวเลียนเดินเข้าไปด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

เฮ้อ พ่อไม่มีเธอ...ก็ไม่มีคนรู้จักเลยสักคน

แต่แน่นอนว่ายังมีชนชั้นสูงมากมายเข้ามาทักทายเธอ

“องค์หญิง หม่อมฉันมาจากตระกูลไวเคานต์แชร...”

“ถวายบังคมเพคะองค์หญิง หม่อมฉัน...”

แต่พูดได้เพียงแค่นี้ก็คำ พวกเธอก็พากันล้มเลิกไป เพราะเบียทริเซ่แสดงท่าทีเย็นชาอยู่ตลอดเวลา

มีแต่พวกเสแสร้ง

หญิงสาวมองเห็นความโลภภายในแววตาของผู้คนที่พยายามเข้าหาตนเองและเริ่มรู้สึกเหนื่อยล้า